

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 ἑξῆς Πατησίων ἀριθ. 9
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφὸν Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ.) — Πέτρον Δελκούρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ (συνέχεια). — Ἡ ΓΛΩΣΣΑ
ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, περσικὸν διήγημα. (τέλος).

**ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ βιβύλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Λαυρέντιος ἔλαβεν, ἅμα ἠγέρθη, τὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς ὁ Λουβὲν συνίστα αὐτῷ νὰ μεταβῆ παρὰ τῷ Ἐμερῷ ἀνευ ἀναβολῆς καὶ νὰ συνδέσῃ γνωριμίαν μετ' αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἦτο φίλος ἤδη τοῦ Ἐμερῷ, εὐχαρίστως δὲ θὰ ἀνανέου τὴν παλαιὰν αὐτοῦ φιλίαν, ὁ Λαυρέντιος ἔσπευσε νὰ μεταβῆ εἰς τὴν ὁδὸν Κολιζέ.

Καθ' ὁδὸν ἐσκέφθη νὰ ἐπισκεφθῆ πρῶτον τὴν Πουλχερίαν, κατοικοῦσαν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, ἐν ἣ κατῴκει ὁ Ἐμερῷ, ὅστις ἤδη ἦν ἐραστής αὐτῆς.

Ἠρώτησε λοιπὸν τὸν θυρωρὸν περὶ τῆς Κυρίας Βωλονδιέρ, διότι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἦτο γνωστὴ ἡ Πουλχερία, καὶ ἔκρουσε τὸν κῶδωνα, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν ἐπερατοῦτο ἡ μεταξὺ τῆς Πουλχερίας καὶ τῆς Αἰμιλίας σκηνή, ἣν ἀφηγήθημεν.

Πᾶς τις ἐννοεῖ τὴν ἐκπληξίν τῶν δύο γυναικῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ Λαυρεντίου. Καὶ οἱ τρεῖς ἔμειναν ἐπὶ στιγμήν κεχηνοτές.

Ἄλλ' ἡ Πουλχερία ἀνέκτισε ταχέως τὴν ψυχραμίαν τῆς καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Λαυρέντιον ἐπιχαρίτως μειδιῶσα.

— Ἄ!... κύριε Δαλισιέ, τῷ εἶπε, ποῖος καλὸς ἀνεμὸς σᾶς ἔφερε;... Καλῶς ἦλθατε... Ἐχῶ τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν δεσποινίδα Αἰμιλίαν Σουσα, ἡ ὅποια εὐηρεστήθη νὰ μὲ ἐπισκεφθῆ... Ἄλλὰ τὴν γνωρίζετε ἤδη πιστεύω καὶ ἀρκετὰ στενωῶς.

Ὁ Λαυρέντιος ἀπεμάκρυνεν ἀποτόμως τὴν Πουλχερίαν καὶ πλησιάζων μετὰ σεβασμοῦ τὴν Αἰμιλίαν:

— Δεσποινίς, εἶπεν αὐτῇ, συγχωρήσατε τὴν ἐκπληξίν μου· δὲν ἐφκνταζόμεν...

— Ἀφήσατέ με! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία ἀπαθοῦσα αὐτόν· εἶνε ἄτιμος ἔνεδρα.

— Ἐνεδρα;...

— Ναί! διατί ἦλθετε ἐδῶ;... διὰ νὰ βοηθήσετε τὴν γυναῖκα αὐτὴν νὰ μὲ ὑβρίσῃ, νὰ μὲ ἐκδιᾶσῃ;

— Πῶς;... ἐτόλμησε;... ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος διὰ φωνῆς ἀπειλητικῆς.

— Τὸ γνωρίζετε καλῶς, διότι εἴσθε σύμφωνος.

— ὦ! δεσποινίς...

— Διατί προέβητε εἰς τοῦτο; Τί θέλετε;... Ἄ! τὸ ἤξεύρω... θέλετε χρήματα!... Ἐχῶ νὰ σᾶς δώσω...

Καὶ ἐρευνῶσα ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς ἐξήγαγε τὰς οἰκονομίας τῆς, εἰς χρυσὸν καὶ χαρτονομίσματα, τὰ ὅποια ἔφερον εἰς τὸν Ἐμερῷ.

Ἡ Πουλχερία ἐμειδία θριαμβευτικῶς.

— Ἄ! βεβαίως χρήματα! εἶπεν, αὐτὸ θέλομεν... τὸ ἐμάντευσε ἡ χαριτωμένη κόρη!

— Λάβετε! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία.

Καὶ ἔριψε κατὰ πρόσωπον τῆς Πουλχερίας σωρὸν λουδοβικεῖων. Εἰς καθρέπτῃς, ὅπισθεν αὐτῆς, ἔπεσε χαμαὶ εἰς μύρια τεμάχια.

Ἡ Πουλχερία πληγεῖσα ἐκλονίσθη πρὸς στιγμήν· ἀλλ' ἀνορθωθείσα ἠτένισε μειδιῶσα τὴν Αἰμιλίαν, ἐνῶ τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου τῆς.

— Εἶσαι ὀλίγον ζωηρά, ἀγάπη μου· αὐτὸ μοι ἀρέσκει. Ἀγαπῶ τὴν βιαιότητά σου. Τὸν καθρέπτῃν θὰ τὸν πληρώσῃ ὁ Ἐμερῷ.

Ὁ Λαυρέντιος ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Αἰμιλίας καθικετεύων καὶ λαμβάνων αὐτῆς τὰς χεῖρας.

Ἐκεῖνη ἀπόθησεν αὐτόν.

— Δὲν ἔχω ἄλλα, εἶπεν αὐτῷ.

Καὶ ἀπαθοῦσα ἔτι αὐτόν ἠνέφξε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης καὶ ἐξῆλθεν ἐν τῷ διαδρόμῳ. Ἐκεῖνος ἠγέρθη καὶ ἠκολούθησεν αὐτήν.

Ἡ Αἰμιλία ἔκλεισε κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν.

Εἶδεν αὐτὴν κατελθοῦσαν τὴν κλίμακα, ἔστη ἐπὶ στιγμήν συλλογιζόμενος, μεθ' ὃ καταληφθεὶς ὑπὸ ὀργῆς:

— Ἐχει καλῶς! εἶπεν.

Εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὴν αἰθουσαν.

Ἡ Πουλχερία ἦν νωχελῶς ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ διβανίου. Ἔστη πρὸ αὐτῆς, ἐσταυρωμένης ἔχων τὰς χεῖρας, καὶ ἠτένισεν αὐτήν.

— Ἦδη, μεταξὺ μας! Ἄς λογαριασθῶμεν.

— Ἄς λογαριασθῶμεν... πῶς; εἶπεν ἡ Πουλχερία ψυχρῶς.

Καὶ ρίπτουσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῦ διαπέδου ἐρριμένων λουδοβικεῖων:

— Ἄ! ναί, ἔχεις δίκαιον, εἶπεν· ἀλλὰ σὺναξέ τα, ἀγαπητέ μοι.

Ὁ Λαυρέντιος ἔστη ἐνεός.

— Καὶ πιστεύεις, ὑπέλαβεν οὗτος, ὅτι οὕτω θὰ διέλθῃ ἡ ὑπόθεσις.

— Καὶ πῶς ἄλλως θέλεις λοιπὸν νὰ γείνη;

— Θὰ ἴδῃς.

Προχώρησε πρὸς αὐτὴν ἀπειλητικῶς. Ἄλλ' ἐκεῖνη ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ λαβοῦσα τὸν κῶδωνα ἔκρουσε ἰσχυρῶς.

Σχεδὸν παρευθὺς ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθεν.

— Ἰουλία, εἶπεν αὐτῇ ἡ Πουλχερία, ζήτησον βοήθειαν, κάλεσε ἓνα κλητῆρα. Ὁ κύριος εἶνε κακοποιὸς ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ εἰσῆλθεν ἐδῶ διὰ νὰ φονεύσῃ καὶ διὰ νὰ κλέψῃ.

Ἡ θαλαμηπόλος ἤρξατο τρέμουσα.

— Ἡξεύρεις, ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε ἀληθές, ψεύδουσαι! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἐφόνευσε τὴν μητέρα σου!... ναὶ ἢ ὄχι;

— Ἄ! σιώπα.

— Μὲ ἠπέιλησε; ὄρμησε ἐναντίον μου πρὸ ὀλίγου;... Βλέπεις, Ἰουλία, ὅτι ἀκόμη μὲ ἀπειλεῖ...

— Ναί... βοήθειαν! ἀνέκραξεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Σιωπήσατε καὶ αἱ δύο, οὐδὲ λέξιν πλέον, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος σταματῶν τὴν θαλαμηπόλον, ἥτις ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ. Ἡξεύρετε καλῶς ὅτι δὲν εἶμαι ἱκανὸς δι' ὅ,τι λέγετε.

— Δὲν εἶσαι ἱκανός; εἶπεν ἡ Πουλχερία, ὦ! ὄχι. Σὲ γνωρίζουσι, κύριε Δαλισιέ.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπροξένησε ρίγος εἰς τὴν θαλαμηπόλον. Ἡ Πουλχερία παρετήρησε τοῦτο καὶ εἶπεν εἰς τὴν Ἰουλίαν:

— Θεέ μου! ναί, κόρη μου, ὁ ἀνθρωπος αὐτός, τοῦ ὁποίου σοὶ ἔδωκα καὶ ἀνέγνωσε τὴν δίκην, ἐφόνευσε τὴν μητέρα του.

Ὁ Λαυρέντιος κατάρθρωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν παραφορὰν αὐτοῦ καὶ τὴν ὀργὴν.

— Ἐχει καλῶς... ἐξακολουθήσατε, εἶπεν.

— Ναί, θὰ ἐξακολουθήσω, ὑπέλαβεν ἡ Πουλχερία, παρὰ τὰς ἀπειλάς καὶ τὰς βιαιότητάς σου. Δὲν φοβοῦμαι ἐγώ! Σὺ τρέμεις τώρα καὶ κύπτεις τὴν κεφαλὴν. Ἡ λέξις κλητῆρ σὲ ἐτρόμαξε. Τί θέλεις ἐδῶ; Νομίζω, κύριε, ὅτι εἶμαι εἰς τὴν οἰκίαν μου!

— Εἰς τὴν οἰκίαν σου ἢ ἀλλαχοῦ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· ἀναγνωρίζω ὅτι εἶχα ἀδίκον παραφερθεῖς. Ἡ ἀποστροφή κατενίκησε τὴν ὀργὴν...

— Διάβολε! Μήπως παρεφέρθη ἐγὼ βλέπουσά σε; Τώρα χαίρω πολὺ ὅτι ἠσυχάσατε, καὶ ἂν μοὶ ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ μένης ἡρεμος, συγκατανεύω νὰ σὲ ἀκούσω.

— Ἡσύχασε, μίαν λέξιν μόνον θὰ σοὶ εἶπω.

— Ἐχει καλῶς. Ἰουλία, πήγαινε.

— ὦ! κυρία,... εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος ἔντρομος διὰ τὴν ταιαύτην ἀφροσύνην.

— Μὴ φοβεῖσαι, κόρη μου, ὑπέλαβεν ἡ Πουλχερία, ἡξεύρει ὅτι θὰ εἶσαι πλησίον καὶ δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ ἐπανκρίσῃ. Ἐπειτα, δὲν κοιμοῦμαι, καὶ τὸ γνωρίζει κάλλιστα ὅτι δύναμαι νὰ ὑπερασπισθῶ.

Ταῦτα λέγουσα ἔλαβεν ἐκ τῆς θερμάστρας βελόνην κεντήματος.

— Ἴδου! αὐτὸ μοὶ ἀρκεῖ, ἐξηκολούθησε, διὰ νὰ τὸν φοβίσω· αὐτός εἶνε δειλός! πήγαινε, Ἰουλία, ἀρῆσέ μας, χωρὶς ὅμως ν' ἀπομακρυνθῆς πολὺ.

Ἡ Ἰουλία ἐξῆλθεν.

Ἡ Πουλχερία ἐκαθέσθη πάλιν ἐπὶ τοῦ διβανίου ἐπαναλαβοῦσα τὴν νωχελῆ αὐτῆς στάσιν καὶ παίζουσα διὰ τῆς βελόνης τοῦ κεντήματος.

— Λοιπὸν! τί ἐλέγομεν, κύριε Δαλισιέ; ἠρώτησεν ἐπιχαρίτως.

Ὁ Λαυρέντιος ὀρθίος καὶ τὰς χεῖρας ἔχων ἐσταυρωμένας, ἠτένιζεν αὐτὴν μετὰ καταφρονήσεως.

— Λέγω ὅτι εἶσαι τὸ ἀχρειέστερον καὶ τὸ ἐλεεινότερον τῶν πλασμάτων.

— Μπᾶ! πρὸς τί αἱ φιλοφρονήσεις αὐταί; Ἡξεύρεις ὅτι ἤρῃσες νὰ μὲ στενοχωρῆς! ἀνέκραξεν ἡ Πουλχερία ἐγειρομένη.

Και προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου τοὺς μεγάλους μέλανας ἀπαστράπτοντας αὐτῆς ὀφθαλμοὺς ἐξηκολούθησε :

— Τί θέλεις νὰ μοι εἴπης; ... ὅτι εἶμαι πολλάκις καὶ κακοῦτης γυνή; ἔστω! συμφωνῶ ... Τί σὲ μέλλει σέ; σὲ ἐνδιαφέρει;

— "Ὀχι! δύνασαι νὰ κυλίεσαι ὅσον θέλεις εἰς τὸν βόρβορον, ἂν σοὶ ἀρέσῃ. Δὲν θέλω ὅμως νὰ ὑβρίζῃς μίαν ἐντιμον κυρίαν!

— Ποίαν; αὐτὴν τὴν βρωμεράν, ἢ ὅποια ἐξῆλθε τώρα, καὶ τὴν ὅποιαν ἔχεις ἐρωμένην; Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐντιμος; Χά! χά! Μὲ κάμνεις νὰ γελῶ ... Εἶνε ἐντιμος ὡς ἐγὼ καὶ ἀκόμη!...

— Αἱ! σιώπα, σὲ παρακαλῶ, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, ἢ δὲν κρατοῦμαι πλέον!...

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης δὲν κρατοῦμαι! ὑπέλαβεν ἡ Πουλχερία ζωηρῶς. Εἶσαι, τὸ ἀκούεις, εἰς ἀθλιος, θέλων νὰ ὑπερασπίσης τὴν ἐρωμένην σου ἐνώπιόν μου! ... Νομίζεις ὅτι δὲν ἔχω πλέον αἷμα εἰς τὴν καρδίαν ... "ὦ! δὲν μὲ γνωρίζεις! μεταξὺ μας ἐγεννήθη μίσος μέχρι θανάτου. Εἰς σὲ ὀφείλω τὴν κατὰπτωσίν μου, ναί, εἰς σέ, οὐτιδανέ! Καὶ θέλεις νὰ μὴ ἐκδικηθῶ; "ὦ! ὄχι! θὰ σοὶ ἀποδώσω μίαν ἡμέραν τὸ κακόν, τὸ ὅποιον μοὶ ἐπροξένησες ...

Ὁ Λαυρέντιος ἔμενον ἄφωνος ἐνώπιον τῆς ἐκμανείσης γυναικός, ὅτε αἴφνης ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη.

Ὁ Ἐμερὺ εἰσῆλθεν.

ΙΘ'

Ὁ Ἐμερὺ ἐφάνη δυσαρεστηθεὶς καὶ ἐκπεπληγμένος βλέπων τὸν Λαυρέντιον.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ἠρώτησε· τί θέλετε ἐδῶ, κύριε Δαλισιέ;

— Νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθήκόν σας, ἀφοῦ σεῖς δὲν ἐκπληρεῖτε αὐτό, κύριε Σουσαά.

— Τὸ καθήκόν μου!

— Βεβαίως ... ὅταν ἡ ἀδελφή σας περιῦθριζέται ἀνήκει μᾶλλον εἰς σας νὰ τὴν ὑπερασπίσετε.

— Ἡ ἀδελφή μου ... Ἄστεϊζεσθε;

— Ἐρωτήσατε τὴν κυρίαν ἂν ἀστεϊζομαι, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος. Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ ἀδελφή σας ἦτο ἐδῶ ὑβριζομένη ὑπὸ τῆς κυρίας, ὅτε ἐπενέβην ἐγὼ.

— Ἀδύνατον. Ἡ ἀδελφή μου δὲν ἐπάτησε τὸν πόδα ἐδῶ.

— Καὶ διατί ὄχι; ἀνέκραξεν ἡ Πουλχερία ... Μήπως δὲν εἶμαι ἀξία τοιαύτης τιμῆς; Ἡ ἀδελφή σας ἦλθε καὶ τὴν ἐδέχθη ὡς τῆ ἤξιζε. Τοῦτο δὲν τὴν εὐχαρίστησε καὶ λυποῦμαι πολὺ.

— Πουλχερία, μὴ ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ. Οὐδέποτε θὰ πιστεύσω ...

— Αἱ! πίστευε ὅ,τι θέλεις. Ἐρώτησε καὶ τὸν κύριον, εἶπε δεικνύουσα τὸν Λαυρέντιον, τὴν ἠκολούθει ἐκ τοῦ πληθύνον! Τὴν συνοδεύει καὶ τὴν προστατεύει

εἰς τὰς τοιαύτας ἐκδρομάς· εἶνε βεβαίως δικαίωμά του!

— "Α! σιώπα, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· μὴ ἐπαναρχίσης τὰς ἀτίμους συκοφαντίας σου.

Ταῦτα λέγων διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης. Ὁ Ἐμερὺ ἠκολούθει αὐτόν.

— Λησμονεῖτε, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι μοὶ ὀφείλετε μίαν ἐξήγησιν, κύριε Δαλισιέ.

Ὁ Λαυρέντιος ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐπιτρέψατε! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐμερὺ, ἂν τὸ μέρος τοῦτο δὲν σας φαίνεται κατάλληλον πρὸς τοῦτο ... καὶ συμφωνῶ μεθ' ὑμῶν, δυνάμεθα ν' ἀνέλθωμεν εἰς τὴν κατοικίαν μου ...

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

Ἀνῆλθον εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθον, ὁ Ἐμερὺ λαμβάνων στάσιν αὐστηρὰν εἶπεν :

— "Ἄν δὲν ἀπατώμαι, καθ' ἣν στιγμήν εἰσῆλθον εἰς τῆς κυρίας Βωλουδιέρ, εἴχατε ζωηρὰν φιλονικίαν μετ' αὐτῆς ...

Ὁ Λαυρέντιος διέκοψεν αὐτόν :

— "Ἄφες με ἤσυχον μετ' τὴν Βωλουδιέρ σου ... Δὲν πρόκειται δι' αὐτὴν τὴν κατεργάρα!

— Πῶς! ... κατεργάρα ... Δὲν σας ἐπιτρέπω ...

— "Ἄν θέλῃς μὴ τὸ ἐπιτρέπῃς. Αὐτὴ ἦτο ἐρωμένη μου πρὶν γείνη ἰδική σου καὶ τὴν χαρακτηρίζω ὅπως τῆ ἀξίζει. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν πρόκειται περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀδελφῆς σου.

— Ἡ ἀδελφή μου κατ' οὐδὲν εἰς αὐτὸ ἐνδιαφέρεται.

— "Α! πολὺ καλὰ... Παραδέχεσαι λοιπόν ὅτι ἡ ἀδελφή σου εἶνε ἐρωμένη μου, ὅτι παρεδόθη εἰς ἐμέ ... καὶ εἰς ἄλλους;

— Τολμᾶς νὰ εἴπης; ...

— Δὲν τολμῶ, ὁ Θεὸς φυλάξοι ... ἐπαναλαμβάνω μόνον τὰς ὑβρεις, τὰς ὁποίας ἡ Πουλχερία τῆ ἔρριψε κατὰ πρόσωπον.

— Δὲν εἶνε ἀληθές τοῦτο... Πρὸς τί ἡ Αἰμιλία νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην; ...

— Δὲν τὸ γνωρίζω, ἐν τούτοις ἦλθε. Ὁ Ἐμερὺ περιεπάτει ἐν τῷ δωματίῳ κεκυφῶς καὶ σύννοος.

— Ναί! εἶπεν εἶνε πιθανόν... Εἶμαι δυσαρεστημένος μετ' τὴν οἰκογένειάν μου... καὶ θὰ ἦλθε νὰ με πείσῃ νὰ συμφιλιωθῶ. Ἡ Πουλχερία θὰ τὴν συνήντησεν εἰς τὴν κλίμακα... Ἄλλὰ σεῖς, κύριε Δαλισιέ, διατί ἦλθατε;

— Διατί... "Α! ναί, ἔχεις δίκαιον, ἡ παρουσία μου σὲ ἀνησυχεῖ. Ἡσύχασε.

— Δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ ἀγαπῶ τὸναντίον τὴν εἰλικρινείαν. Ἴδού! κάθησε καὶ ἄς συνομιλήσωμεν ὡς ἀρχατοὶ σύντροφοι, τί συνέβη;

— Τέλος παντῶν! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Λοιπὸν ἰδοὺ ἐν συντόμῳ, τί συνέβη. Ἡρχόμην εἰς σέ ὅτε ἔφθασα εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, ἤκουσα διαπληκτισμούς... Προσέχω καὶ νομίζω ὅτι ἀναγνωρίζω τὰς φωνάς. Διστάζω ἐπ' ὀλίγον καὶ τέλος κρούω τὸν κώδωνα. Εἰσέρχομαι καὶ βλέπω τὴν

δеспοινίδα Σουσαά, ναί, τὴν ἀδελφὴν σου, διαπληκτιζομένην, σχεδὸν εἰς χεῖρας μετὰ... δὲν τὴν ὀνομάζω πλέον, ἀφοῦ τοῦτο σὲ δυσαρεστεῖ.

— Ποσῶς δὲν με δυσαρεστεῖ, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ. "Ἔσο ἤσυχος ἐντὸς τῆς ἡμέρας θὰ μεταχειρισθῶ τὴν Πουλχερίαν ὅπως τῆ ἀρμόζει. Λέγε.

Ὁ Λαυρέντιος διηγήθη ὅ,τι εἶδε καὶ ἤκουσε, χωρὶς οὐδὲν νὰ κρύψῃ.

— Τῆ ἔρριψε χρήματα! εἶπεν ὁ Ἐμερὺ. "Α! μαντεύω... Ἀτυχῆς μου ἀδελφή! μοὶ ἔφερε τὰς οἰκονομίας τῆς· εἶμαι βέβαιος.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Εἶχα λοιπὸν ἀδίκον νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἐρωμένην σου ὡς τὴν μετεχειρίσθην;

— Εἶχες μέγα δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ. Περιμένε ὀλίγον· θὰ τῆ εἴπω καὶ ἐγὼ δύο λέξεις.

Καὶ κατῆλθε παρὰ τῆ Πουλχερίας. Εἰσῆλθε δὲ ἐν τῷ δωματίῳ τῆς. Εἶχε τὸ ἦθος σοβαρὸν καὶ αὐστηρὸν.

— Εἶσαι σὺ; ἠρώτησεν ἐκείνη ἐγειρομένη καὶ ὀργίλως ἀτενίζουσα αὐτόν· τί θέλεις;

— Συγγνώμην, ἀγαπητὴ Πουλχερία, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ, εἶσαι ἀνυπόμονος, νευρική, τὸ ἐννοῶ ... Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι πολὺ ὀργισμένος δι' ὅ,τι συνέβη καὶ λυποῦμαι.

Ἐκείνη ἠγέθη ἀποτόμως καὶ ὑψοῦσα τοὺς ὤμους :

— Ἄφες με, εἶπε, μοὶ προξενεῖς οἶκτον.

— Σοὶ προξενῶ οἶκτον, διατί;

— Διότι εἶσαι ἠλίθιος καὶ ἀνανδρος.

Εὐρίσκεις ἐδῶ ἓνα ἄνθρωπον, ὅστις με ὑβρίζει καὶ δὲν τὸν ραπίζει.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΑἪΦΦΕΛ

Διήγημα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ὁ δικαστὴς ἠνοιξε τὸ συρτάριον τοῦ γραφείου του καὶ ἐξήγαγε τὸ ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Μαξίμου εὐρεθὲν φιαλίδιον, τὸ ὅποιον ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν κατηγορούμενον λέγων :

— Ἀναγνωρίζετε αὐτὸ τὸ φιαλίδιον; Ὁ νεανίας ἐξήτασε περιέργως τὸ ἀντικείμενον.

— "Ὀχι, εἶπεν.

— "Ὡστε δὲν ἀνήκει εἰς ὑμᾶς;

— "Ὀχι, κύριε.

— Ὄφειλω νὰ σας εἴπω ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο εὐρέθη εἰς τὴν κατοικίαν σας, εἰς ἐρμάριον, περιέχον διάφορα ἔγγραφα καὶ ἄλλα πράγματα, εἰς τὰ ὅποια φαίνεται ὅτι ἀποδίδετε μεγάλην σπουδαίω-

τητα. Τὸ φιαλίδιον αὐτὸ ἦτο ἐπιμελῶς κεκρυμμένον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἐπίπλου. Ἀνελύσαμεν τὸ ἐπίλοιπον τοῦ περιεχομένου καὶ μέλλω νὰ σᾶς ἀναγνώσω ἰατροδικαστικὴν ἔκθεσιν, βεβαιούσαν ὅτι τὸ φιαλίδιον αὐτὸ περιεῖχεν ὑδροκυανικὸν ὄξύ.

Πράγματι δὲ ὁ κύριος Περνελέν ἀνέγνωσεν εἰς τὸν νέον τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἱατροῦ κυρίου Δουσατέλ.

— Λοιπὸν! τί σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν ἐνοχὴν μου ἡ ἀνακάλυψις τοῦ φιαλιδίου τούτου ἐν τῇ οἰκίᾳ μου;

— Τὴν ἐνοχὴν σας αὐτήν!

— Τοιοῦτοτρόπως, κύριε ἀνακριτά, εἰς ἀνθρωπος ἐδολοφονήθη δι' ὑδροκυανικοῦ ὀξέος καὶ σᾶς ἀρκεῖ ὅτι ἀνεκάλυψατε εἰς τὴν οἰκίαν ἐτέρου προσώπου ἀντικείμενον περιέχον τὸ δηλητήριον τοῦτο, ὅπως ἀμέσως κατηγορήσετε ἐν πλήρει βεβαιότητι τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ φιαλιδίου;

— Ὅχι, κύριε, καὶ μὴ ζητεῖτε διὰ τοῦ ἀφελοῦς τούτου τῆς ὑπεραπίσεως μέσου, ν' ἀποπλανήσετε τὴν δικαιοσύνην. Ἐχετε τὴν ἰδέαν ὅτι ἐπιπολαίως ἐνήργησαν τὴν σύλληψίν σας καὶ ὅτι ἡ καθ' ὑμῶν κατηγορία ἐγένετο ὑπὸ περιστάσεις ὀλιγώτερον σοβαράς; Ἀπαῖσθε. Ἡ κατηγορία δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἐνὸς μόνου σημείου τῆς ἀνακρίσεως, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ συνόλου πολλῶν γεγονότων ἐπιβαρυντικῶν δι' ὑμᾶς. Ὅχι, μόνη ἡ ἀνακάλυψις τοῦ φιαλιδίου τούτου εἰς τὴν κατοικίαν σας δὲν θὰ ἐφαίνετο ἐπαρκῆς εἰς τὴν δικαιοσύνην, ὅπως σᾶς κατηγορήσῃ ἐπὶ ἐγκλήματι καὶ ἐνεργήσῃ τὴν σύλληψίν σας. Ἄλλ' ὀφείλω νὰ σᾶς καταστήσω γνωστὸν ὅτι ἡ γενομένη νεκροψία ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ θύματός σας...

Ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Μαριῶν ἐποίησε κίνημά τι.

— ὦ! διαμαρτύρησθε ὅσον θέλετε, ἐξηκολούθησεν ὁ δικαστής, ἡ πεποιθησίς μου εἶνε πληρέστατα ἐσχηματισμένη καὶ οὐδόλως πλανῶμαι λέγων: τὸ θῦμά σας. Ἡ νεκροψία, ἐπαναλαμβάνω, ἐναργῶς κατέδειξεν ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆλθε, συνεπεία βιαίας εἰσπνοῆς ὑδροκυανικοῦ ὀξέος. Ἡ ἀνάκρισις ἐβεβαίωσεν ὅτι κακούργημα διεπράχθη καὶ ἡ τύχη, ἣτις πολλάκις δεικνύεται εὐνοϊκῆ εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἐφάνη βοηθὸς εὐμενῆς καὶ τὴν φορὰν αὐτήν, τοιοῦτοτρόπως δὲ ἐγνώσθη ὅτι ἡμέραν τινὰ κλέπται εἰσῆλθον εἰς τὴν κατοικίαν σας.

— Τὸ γνωρίζω αὐτό.

— Ἄλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀγνοεῖτε, εἶνε ὅτι εἰς ἐπιθεωρητῆς τῆς ἀσφαλείας, ἐπιφορτισμένος τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δολοφόνου τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ καὶ γινώσκων τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐγκλήματος, συνώδευε κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸν ἀστυνόμον τῆς συνοικίας σας, ὅστις ἐπρόκειτο νὰ βεβαιώσῃ τὴν εἰς τὸ οἰκημά σας γενομένην κλοπὴν. Ἡ τυχαία ἀνακάλυψις ἐν τινι τῶν ἐπίπλων σας τοῦ φιαλιδίου τούτου, ἐξήγειρεν ἀμέσως τὰς ὑπονοίας τοῦ πράκτορος ἐκείνου. Προδῆλως ἡ ἀνακάλυψις φιαλιδίου περιέχοντος ὑδροκυαν-

ικὸν ὄξύ, δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἀποδείξιν δολοφονίας, ἀλλ' αἱ ληφθεῖσαι περὶ ὑμῶν πληροφορίες ἦσαν τοιαύτης φύσεως, ὥστε αἱ πρώται ὑπόνοιαι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἠδῆθήσαν. Τέλος, ὅτε ἐμάθομεν ποῖα ἦσαν τὰ μέσα τῆς ὑπάρξεώς σας, τὸ εἶδος τοῦ βίου σας, αἱ σχέσεις σας ἐν τῇ Λέσχῃ τῶν «Ἀρικό», ἐπεστήσαμεν, φυσικῶ τῷ λόγῳ, περισσότερον τὴν προσοχὴν μας. Ἀκολούθως ἡ κατάθεσις τοῦ κυρίου Δουβουᾶ, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ σᾶς ἀνέγνωσα, ἐπεβεβαίωσε τρόπον τινὰ τὰς ὑπονοίας μας, αἵτινες πλέον κατέστησαν βεβαιότητες περὶ τῆς ἐνοχῆς σας, ἀφοῦ εἰσέτι δὲν ἠδυνήθητε, οὔτε θὰ δυνήθητε, νὰ ἀποδείξετε ποῦ διήλθατε τὴν νύκτα τῆς εἰκοστῆς πέμπτῃς Δεκεμβρίου, ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης καὶ τέταρτον, μέχρι τῆς τετάρτης πρωϊνῆς ὥρας. Ὡς βλέπετε, ἡ ἀνάκρισις εἶνε σοβαρά, λεπτομερῆς, καὶ ἐκ τοῦ συνόλου ὄλων τῶν γεγονότων τούτων ἐναντίον ὑμῶν ὀρμώμενος, ἐσχημάτισα τὴν πεποιθησίαν καὶ σᾶς κατηγορῶ ὡς δολοφόνον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, δολοφονηθέντος κατὰ τὴν νύκτα τῆς εἰκοστῆς πέμπτῃς λήξαντος Δεκεμβρίου. Ἐκτὸς τούτου σᾶς κατηγορῶ ὅτι ἀφῆρέσατε ἀπὸ τοῦ θύματός σας διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας ὀλίγον πρότερον εἶχε κερδίσει εἰς τὸ χαρτοπαίγιον. Ἐπιμένετε πλέον νὰ προσποιήσθε τὸν ἀθῶνον;

Ὁ Μάξιμος ἠγέρθη υπερήφανος ἐξ ἀγανακτήσεως.

— Ναί, ἐπιμένω νὰ διακηρύττω ἀθῶνον ἐαυτόν μου· ναί, τώρα ἐννοῶ τὴν πραγματικὴν ἀξίαν ὄλων σας τῶν ἐρωτήσεων· ἐξηγῶ δὲ καλλίστα διατὶ με ἠρωτᾶτε περὶ τῆς καταστάσεως τῆς περιουσίας μου, ὡς καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐπέμεινε ἐπὶ τῶν νεανικῶν μου ἐλαφροτήτων, ἐπὶ τῶν σπαταλῶν μου, ὅτι ἠγάπων τὴν πολυτέλειαν καὶ ἤμην ἐμμανῆς διὰ τὸ χαρτοπαίγιον. Ἐννοῶ ὅλας τὰς σκέψεις σας ἐπὶ τῆς καταστάσεως τοῦ πνεύματός μου ἐν τῇ Λέσχῃ τῶν «Ἀρικό» κατὰ τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην νύκτα, ὅτε ἔχασα παίζων μετὰ τοῦ κυρίου Δουβουᾶ. Ἐκάματε τὸν ἐξῆς συλλογισμόν: «Εἶνε ὀκνηρὸς ἀνθρωπος, ἄνευ μέσων ὑπόξεως, ὅστις, καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ζῆ ἀπὸ τὸ χαρτοπαίγιον. Ἐπέτυχεν ἐξαίρετον εὐκαιρίαν εἰς τὸ κέρδος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ καὶ τὸν ἐδολοφόνησε διὰ νὰ τὸν κλέψῃ.» Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων σας ἐσχεδιάσατε ὀλόκληρον σειρὰν ἐρωτήσεων, ἐπιτηδείως συνδεομένην, πρὸς συμπερασμὸν τῆς ἐνοχῆς μου. Λοιπὸν! διαμαρτύρομαι παντὶ σθένει, πρῶτον κατὰ τῶν σκέψεών σας, καὶ δεύτερον κατὰ τῶν κατηγοριῶν σας! Εἶμαι ἀθῶνος τοῦ ἐγκλήματος, διὰ τὸ ὁποῖον με κατηγορεῖτε! Τὸ ὀρκίζομαι.

— Καὶ ποίας ἀποδείξεις προσάγετε πρὸς ὑποστήριξιν τῆς διαβεβαιώσεώς σας ταύτης;

— Οὐδεμίαν, δυστυχῶς.

— Δύνασθε νὰ καταθέσετε ὅτι δὲν παρευρέθητε εἰς τὸ παίγιον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, ὅτι δὲν τὸν ἠκούσατε ἀναγγεῖλαντα τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεώς του,

ὅτι δὲν ἐγκαταλείψατε τὴν Λέσχην κατὰ τὰς ἑνδεκα καὶ τέταρτον;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος ταπεινῶν τὴν κεφαλήν.

— Δύνασθε νὰ δικαιολογήσετε τὰ μέσα τῆς ὑπάρξεώς σας;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἔτι ἀσθενέστερον ὁ δυστυχῆς νεανίας ἀνασκιρτήτας καὶ συλλογισθεὶς τὴν μητέρα του.

— Δύνασθε νὰ ἐξακριβώσετε τὴν χρῆσιν τοῦ χρόνου σας κατὰ τὴν νύκτα τῆς εἰκοστῆς πέμπτῃς Δεκεμβρίου, ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης καὶ τέταρτον μέχρι τῆς τετάρτης ὥρας τῆς πρωΐας;

Ναί, τὸ ἠδύνατο ἐὰν ἤθελεν ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ ποῦ ἦτο κατὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην νύκτα. Προφανῶς ὁ κύριος Περνελέν ἦτο βέβαιος περὶ τῆς σιωπῆς τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἐπέμενε ἐν ἀρέστῳ ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης· ἠσθάνετο εἶδος ἡδονῆς, περιπλέκων τὸν νεανίαν εἰς τὴν ἀδιέξοδον ταύτην, καὶ ἐν τούτοις ὁ Μάξιμος διὰ μίαν του μόνης λέξεως ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ τὴν καεντρεχῆ εὐχαρίστησιν τοῦ κυρίου Περνελέν εἰς φανεράν πλάνην καὶ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ἄλλὰ τὴν λέξιν ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ, διότι θὰ συναπέφερε τὴν ἀτιμίαν νεάνιδος. Καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του ὁ Μάξιμος, θὰ εἰσώπα! Ἡδύνατο νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἀνακριτὴν τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης δὲ Λομπρέ, προσθέτων, ὅτι «τὴν νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κόμητος δὲ Φερουζόλ ἐδολοφονήθη, ἐγὼ εὐρισκόμενος εἰς ἐν τῶν δωματίων τοῦ μεγάρου τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, ἐν συντροφίᾳ μετὰ τῆς ἐγγόνης του;» Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Μῆριὸν θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ἔσχατος τῶν ἀθλιῶν, διότι ὁ νεανίας δὲν ἠγνοεῖ ὅτι ἐκτὸς τοῦ ἀποτελέσματος, τὸ ὁποῖον ἤθελε παραγάγει ἡ κατάθεσις αὐτῆ, ἤθελον ἐνεργήσῃ νέας ἐρεῦνας πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ταύτης. Ὁ Μάξιμος, παντὶ σθένει ἐξανίστατο, ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι ἀστυνομικοὶ πράκτορες θὰ ἐξήταζον πανταχοῦ, ὅπως μάθωσιν ἐὰν πραγματικῶς ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη δὲ Λομπρέ εἶχε δώσει συνέντευξιν εἰς τὸν ἐραστήν της κατὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην νύκτα.

— Μαρία θὰ ἦτο, ἔλεγε, νὰ σκεφθῆ τις, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν, τοιοῦτον παραλογισμόν.

Καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὁ νεανίας, καίτοι λίαν συγκεκλινημένος, ἠγέρθη ἰσχυρότερος τῆς θυσίας, ἣν ἐτέλει, καὶ δι' ὄφους γαληνίου ἀπεκρίθη εἰς τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν τοῦ ἀνακριτοῦ:

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω ποῦ διήλθον τὸν καιρόν μου κατὰ τὴν ἀνωτέρω ὥραν.

Ἡ ἐνοχὴ τοῦ Μάξιμου ἐφαίνετο τόσο προδῆλος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κυρίου Περνελέν, ὥστε ὁ τελευταῖος οὗτος ἐπαράττετο διὰ τὰς συνεχεῖς ἀρνήσεις τοῦ κατηγορουμένου. Καὶ προσέτι, ἐὰν ὁ νεανίας ἀπεκρίνετο ἡσυχῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἐὰν ὑπερησπίζετο τὸν ἐαυ-

τόν του επιτηδειότερον, ἐὰν τὰ ἐπιχειρήματα του, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ τοῦ δικαστοῦ, εἶχον ἀξίαν τινά, ὁ κύριος Περνελέν θὰ ἦτο ὀλιγώτερον ὠργισμένος. Ἄλλ' οὐδὲν τούτων συνέβαινε· ὁ ἀνακριτὴς εὐρέθη ἀπέναντι κατηγορουμένου ἀδιακόπως ἀρνούμενου καὶ οὐδὲν προβάλλοντος ἐπιχείρημα.

Ὁ κύριος Περνελέν δὲν ἐνόησε τὴν ἀξίαν τῶν ἀρνήσεων τοῦ κατηγορουμένου, καὶ ἐξελάμβανε ἀπλῶς ὡς παιδαριῶδες μέσον πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πράξεως, δι' ἣν ἐκατηγορεῖτο. Καὶ ὅσῳ ἐξ ἐνὸς ὁ κατηγορούμενος ὑπερησπίζετο διὰ τοιοῦτου τρόπου, τόσῳ ἐξ ἐτέρου ὁ δικαστὴς ἐθεβαιούτο περὶ τῆς ἐνοχῆς του. Κατὰ τὸν ἀνακριτὴν, βεβαίως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ἐνοχος· δὲν ἠθέλε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, ἀλλ' αἱ ἀποδείξεις, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐνοχῆς του, ἦσαν φανεραί. Ὁ κύριος Περνελέν ἐσκέπτετο ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του δολοφόνον καὶ κλέπτην, καὶ ὁ ἐγκληματίας οὗτος δι' ἰσχυρίζετο ὅτι εἶνε ἀθῶος.

Ἡ ἀνάκρισις εἶχεν ἤδη περαιωθῆ· ἐν τούτοις, ὁ ἀνακριτὴς ἠθέλησεν ὅπως διευκρινισθῶσι καὶ ἕτερα σημεῖα αὐτῆς, καὶ πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐξήτασεν ἐκ νέου διάφορα ἔγγραφα τῆς δικογραφίας, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ προσεκτικῶς παρατηρήσας τὸν κατηγορούμενον, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐναντίον σας ἀποδείξεων, σαφῶς καὶ ἀνεκδοκίμως ἐξάγεται ὅτι εἴσθε ἐνοχος τῶν ἐγκλημάτων, διὰ τὰ ὅποια σας κατηγορῶ. Πρὸς ὑπεράσπισίν σας περιορίζεσθε ν' ἀρνήσθε· ἄρα εἴσθε ἐνοχος· εἰς τὸ ἐξῆς διὰ τὴν ἀνάκρισιν τοῦτο εἶνε πλέον ἢ βέβαιον.

— Πλέον ἢ βέβαιον! Τὸ νομίζετε, ἀλλ' ἢ ἰδέα σας αὕτη εἶνε ὄλως ἐσφαλμένη.

Χωρὶς ν' ἀποκριθῆ εἰς τὴν παρατήρησιν αὐτήν, ὁ ἀνακριτὴς ἐξηκολούθησεν:

— Δύναμαι νὰ παύσω τὴν ἀνάκρισιν· ἀλλὰ, καίτοι εἰμι ἐντελῶς πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνοχῆς σας, μοὶ ὑπολείπεται νὰ σας κάμω ἀκόμη ἐρωτήσεις τινάς. Δὲν θὰ προσθέσωσι νέα στοιχεῖα εἰς τὴν κατηγορίαν, ἀλλὰ συνδέονται ἀναποσπάτως μετ' αὐτῆς καὶ αἱ ἀπαντήσεις σας θ' ἀποδείξωσιν ἐπὶ τέλους, ἐὰν συμφωνοῦσι πρὸς τὰς προηγουμένας σας, ὅτι εἴσθε ἐνοχος.

— ὦ! κύριε ἀνακριτά, κατὰ τὰς ὀλίγας ταύτας στιγμὰς, ἄς διήλθον πλησίον ὑμῶν, ἠδυνήθην νὰ ἐκτιμήσω καλῶς ὄλην τὴν ἀξίαν τῆς νοημοσύνης σας. Δὲν ἀμφισβάλλω ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ κατορθώσετε διὰ τῶν ἐπιτηδείων σας ἐρωτήσεων. ν' ἀποδείξετε ὅτι εἰμι τρομερὸς ἐγκληματίας!

— Παύσατε, κύριε, τὸ εἰρωνικόν σας ὕφος, διότι λησμονεῖτε, φαίνεται, πρὸς ποῖον ὁμιλεῖτε!

— Εἶνε λοιπὸν εὐχάριστον εἰς ὑμᾶς, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς σας, νὰ κατηγορῆτε ἔντιμον ἄνθρωπον, τῇ βοήθειᾳ ἐπιχειρημάτων ἀναμφιβόλως, κατ' ἀρέσκειαν ἐπινοηθέντων...

— Ἐπινοηθέντων! εἶνε ὕβρις, τὴν ὁποίαν θὰ σας κάμω νὰ πληρώσετε πολὺ ἀκριβῶς!

— Ποσῶς, κύριε, τὸ καθήκόν σας ὡς ἀνακριτοῦ εἶνε ν' ἀκούετε τοὺς ἐνώπιον ὑμῶν προσαγομένους κατηγορουμένους καὶ ὄχι νὰ τοὺς ἀπειλήτε.

Ὁ Μάξιμος ἔτρεμεν ὄλος· ἀπεπειράθη νὰ ἐγερθῆ, ἀλλ' οἱ ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ἰστάμενοι φύλακες τὸν ἠνάγκασαν νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του. Ἐπὶ στιγμὴν ὁ κύριος Περνελέν ἐσκέφθη ἐὰν δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ στείλῃ τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ κελλίον του, ὅπως σκεφθῆ ἡμέρας τινάς ἔτι. Ἄλλ' ἀναλογισθεὶς ὅτι ἦτο ἀνώτερος τῶν ὕβρεων ἀθλίου κατηγορουμένου, ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους τὴν ἀνάκρισιν, ἧς τόσον καλῶς ἐκράτει τοὺς μίτους.

Ὅθεν διὰ φωνῆς ξηρᾶς ἐπανάλαβεν:

— Φυλάξατε διὰ τὸν ἑαυτὸν σας τὰς κρίσεις ταύτας καὶ εὐαρεστηθῆτε ν' ἀπαντήσετε εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου. Πρὸ πόσου χρόνου κατοικεῖτε εἰς τὴν οἰκίαν, ἔνθα συνελήφθητε;

Ὁ Μάξιμος οὐδόλως ἀνέμενε τὴν ἐρώτησιν αὐτήν καὶ ἀνεσκίρτησε βιαίως. Ὁ δικαστὴς παρατήρησε τὴν συγκίνησιν τοῦ νεανίου.

— Μήπως ἡ ἐρώτησίς μου σας ταράττει;

— Ὅχι, κύριε, μ' ἐκπλήττει, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος ἡσύχως· ὀλίγον χρόνον κατοικῶ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν.

— Αὐτὴ δὲν εἶνε ἀπάντησις, ἀλλὰ μοῦ ἀρκεῖ, ὅπως ἀπαξ ἔτι βεβαιώσω τὸ διαφορούμενον τῶν λόγων σας. Λέγετε ὅτι ὀλίγον χρόνον κατοικεῖτε εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν· ποῦ κατοικεῖτε πρότερον;

Πιστὸς εἰς τὸ σύστημα τῆς ὑπερασπίσεώς του, ὁ Μάξιμος ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ μέχρι τέλους καὶ νὰ θυσιάσῃ καθ' ὁλοκληρίαν.

— Δὲν θὰ σας εἶπω, ἀπεκρίθη.

— Πολὺ καλά. Ἐχετε λοιπὸν συμφέρον ν' ἀποκρύψετε τὴν πρόησιν σας ἢ τὰς πρόησιν σας κατοικίας; Εἰς λόγος ἐπὶ πλέον διὰ νὰ ἐρευνηθῶμεν νὰ τὰς μαθῶμεν.

— Ἐρευνησατε.

— Δὲν ἄγνοεῖτε ὅτι ἀπασαὶ αἱ ἀπαντήσεις σας καταχωρίζονται εἰς πρακτικὸν συντασσόμενον ὑπὸ τοῦ γραμματέως μου;

— Τὸ γνωρίζω.

— Αὐταὶ, τὰς ὁποίας κάμνετε τώρα, εἶνε μεγάλης σπουδαιότητος καὶ ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενα πρὸς τὰ συμφέροντά σας· κατεχωρίσθησαν δέ, ὡς ὄλαι, εἰς τὸ πρακτικὸν τῆς ἀνακρίσεως καὶ θὰ σταθμισθῶσι πολὺ καλὰ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δίκης.

— Ὅλιγον μ' ἐνδιαφέρει.

— Ἄχρι τοῦδε ἠρνεῖσθε, ἀλλὰ τώρα βλέπω ὅτι ὁμολογεῖτε σχεδόν.

— Συγγνώμην, ἀρνούμαι νὰ σας καταστήσω γνωστὴν τὴν παλαιάν μου κατοικίαν· αὐτὸ εἶνε ὄλο.

— Ἡ ἀνάκρισις ἀνεκάλυψε ὅτι ἐπηγάινταε συχνὰ εἰς Μπατινιόλ.

Ὁ Μάξιμος ἔμεινε γαλήνιος. Ὁ κύριος Περνελέν ἐξηκολούθησεν:

— Μὴ ταραχθῆτε, διότι ἀγνοοῦμεν εἰσέτι εἰς τίνος μετεβαίνατε· ὡς βλέπετε, φέρομαι εἰλικρινῶς πρὸς ὑμᾶς, καὶ δὲν

ζητῶ, ὡς ἰσχυρίζεσθε, νὰ σας στήσω παγίδα. Μήπως ἔχετε ἐρωμένην εἰς τὴν συνοικίαν ταύτην τῶν Παρισίων;

Ἄπαν τὸ αἷμα τοῦ νεανίου ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του· ἠγνόουν τὴν ὑπαρξίν τῆς μητρὸς του, ἀλλὰ τὴν ὑπόπτειον, μεταβάλλοντες τὸ εἶδος τῶν σχέσεων τῆς Νίνας καὶ τοῦ Μάξιμου. Νῦν ἰδίως ὤφειλεν ὁ τελευταῖος οὗτος νὰ δείξῃ ἀπασαν τὴν ψυχραιμίαν του, ὅπως μὴ ἀνατρέψῃ τὸ οἰκοδόμημα, ὅπερ εἶχεν ἀνεγείρει ἐπὶ θυσιᾷ τῆς ζωῆς του καὶ τῆς τιμῆς του. Ὅθεν δι' ἠρέμου φωνῆς ἀπεκρίθη, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταπαίσῃ τὸν κύριον Περνελέν:

— Δὲν βλέπω τὴν μεγάλην σπουδαιότητα, τὴν ὁποίαν, φαίνεται, ὅτι ἀποδίδετε εἰς τὴν ἐρώτησίν σας. Ἐν τούτοις, σας λέγω, ὅτι οὐδέποτε κατώκησα εἰς Μπατινιόλ, ὅτι δὲν ἔχω αὐτόθι ἐρωμένην καὶ ὅτι οἱ περίπατοί μου εἰς τὴν συνοικίαν ταύτην ἦσαν ἦττον συχνότεροι, ἢ ὅσον νομίζετε· ἄλλως τε, οὐδεμίαν ἀποδίδω σημασίαν πρὸς ὑπεράσπισίν μου εἰς διαμονήν, τὴν ὁποίαν ἠδυνάμην νὰ ἔχω εἰς Μπατινιόλ καὶ εἰς τὴν ὑπαρξίν ἐρωμένης μου κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος. Ἐὰν εἶχεν οὕτως, θὰ τὸ ἔλεγον.

Ἀπαντῶν τοιοῦτοτρόπως ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Μαριών, ἐπὶ τοσοῦτον εἶχε καταστῆ κύριος ἑαυτοῦ, ὥστε ὁ κύριος Περνελέν ἠπατήθη. Ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ νεανίου καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπέσυρε τὴν ἐρώτησίν του. Ἠρκέσθη μόνον νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κατηγορούμενον, ἐὰν ἐπέμεναν ἀποκρύπτων τὰς προηγουμένας του κατοικίας, καὶ ἐπὶ τῇ καταφατικῇ ἀποκρίσει τοῦ Μάξιμου ἠλλαξεν ὕφος.

— Εἶδατε ὅτι ἡ καθ' ὑμῶν κατηγορία σύγκειται ἐκ δύο σημείων· δολοφονίας καὶ κλοπῆς. Ἐπιθυμῶ νὰ περατωθῇ ταχέως ἡ ἀνάκρισις, ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, ἦτοι τὴν δολοφονίαν. Πῶς ὠδηγήσατε τὸν κύριον δὲ Φερουζόλ εἰς Παντέν; Ἐφρονέσατε τὸ θῦμά σας ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῶν Παρισίων; Πῶς, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἠδυνήθητε νὰ κάμνητε τὸν κόμητα νὰ σας ἀκολουθήσῃ μέχρι τοῦ μέρους, ἔνθα τὸν ἐδολοφονήσατε;

— Εἰς οὐδεμίαν τῶν τριῶν τούτων ἐρωτήσεων δύναμαι ν' ἀπαντήσω.

— Ὅφειλα νὰ σας γνωρίσω ὅτι ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ εὐρέθη ἐνδεδυμένος ξένα παλαιὰ ἐνδύματα, ἀγνοῶ, πόθεν ληφθέντα. Τί ἐκάματε τὰ ἐνδύματα τοῦ κόμητος καὶ ποῦ ἤυρατε ἐκεῖνα, δι' ὧν τὸν ἐπανεδύσατε, καὶ τὰ ὅποια σας παρουσιάζω.

— Δὲν γνωρίζω τὰ ἐνδύματα αὐτά, ἀπήνησεν ὁ Μάξιμος ὑψῶν τοὺς ὤμους, καὶ ἀγνοῶ τί ἀπέγειναν τὰ ἐνδύματα τοῦ κόμητος.

— Εἴσθε μόνος πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἐγκλήματός σας καὶ ἐπιμένετε νὰ μὴ γνωρίσετε εἰς τὴν δικαιοσύνην τὸ μέρος, ἔνθα τοῦτο διεπράχθη;

Ὁ κατηγορούμενος ἀπηξίωσε ν' ἀπαντήσῃ.

— Τί ἐκάματε τὰς διακοσίας πεντήκοντα χικιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας ἐκλέψατε ἀπὸ τὸ θῦμά σας;

Καὶ πάλιν ὁ Μάξιμος ἀντέταξε σιωπὴν. Νῦν ὁ δικαστὴς σοβαρὸς ἠγέρθη.

— Τῆς ἀνακρίσεως περατωθείσης, θέλω σας στείλει εἰς τὸ κελλίον σας. Ἐν τούτοις, διὰ τελευταίαν φοράν σας ἐξορκίζω, νὰ μοῦ εἴπητε ποῦ διήλθατε τὸν καιρὸν σας, καθ' ὃν χρόνον ἐξετελεῖτο τὸ κακούρημα.

— Δὲν δύναμαι! καὶ ὅμως εἶμαι ἀθῶος!

Ὁ κύριος Περνελέν ἔκαμε χειρονομίαν ὀργῆς καὶ καθίσας πάλιν ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ διέταξε ν' ἀπαγάγῃ τὸν κατηγορούμενον.

Ὁ Μάξιμος ἐβάδιζε λίαν καταβεβλημένος ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ τρομεροῦ δυστυχήματος, ὅπερ τὸν κατέστρεφε. Μηχανικῶς διήλθεν, ὡς κοινὸς ἐγκληματίας, τοὺς ζοφεροὺς διαδρόμους, οἵτινες σχηματίζουν ἀπέραντον δαίδαλον εἰς τὴν φυλακὴν ταύτην καὶ ἔφθασεν ἐξησθημένος εἰς τὸ κελλίον του, ἔνθα, ἀπαξ εἰσελθὼν, κατέπεσε ἐπὶ τῆς κλίνης του, καὶ λαβὼν τὴν κεφαλὴν ἀνὰ χεῖρας ἐψιθύρισε:

— Εἶμαι χαμένος!

Η'

Ἡ πολιτικὴ τῆς Ἀλίκης.

Ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη δὲ Λομπρέ εἶχεν ἀφήσει τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Μαρίων μὲ τὸ πνεῦμα ἡσυχώτερον, σπεύδουσα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέγαρον, ἔνθα πιθανῶς θὰ παρατηρεῖτο ἡ μακρὰ τῆς ἀπουσία. Ἐβάδιζε ταχέως, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἠκολουθεῖτο ὑπὸ νέου τινὸς κυρίου, τὸν ὁποῖον βεβαίως, ἐὰν ἔστρεφε νὰ ἴδῃ, ἀμέσως θ' ἀνεγνώριζε τὸν μαρκήσιον Κάρολον δὲ Βονεῖλ.

Στιγμὰς τινὰς, μετὰ τὴν ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ πάππου τῆς εἰσόδου τῆς Ἀλίκης καὶ τῆς θαλαμηπόλου Μαρίας, ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἡ παρουσία του ἐφάνετο φυσικωτάτη· δὲν ὤφειλεν, ὡς εἶχε ζητήσῃ τὴν ἀδειαν, νὰ ἐρχεται νὰ λαμβάνῃ εἰδήσεις περὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Λομπρέ;

Ὁ φίλος τοῦ Μάξιμου παρέμεινεν ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα τὸν εἰσήγαγον. Ὁ γέρον κόμης ἦτο ἀπών, τὴν δὲ δεσποινίδα Ἀλίκην οὐδόλως ἐνδιέφερον ἢ ἐπίσκεψις τοῦ κυρίου δὲ Βονεῖλ. Ἐμελλε δ' ἴσως νὰ τοῦ εἴπη διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ ὅτι ἦτο πολὺ ἀσθενὴς ἀκόμη, καὶ κατὰ συνέπειαν, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν δεχθῆ, ὅτε αἴφνης μετέβαλε γνώμην καὶ συνήνεσε νὰ τὸν εἰσαγάγῃ παρ' αὐτῆ.

Ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθε, τὴν μορφήν ἔχων περίλυπον, τὸ ὄφος ταπεινὸν καὶ ὑπεκλήθη βαθέως πρὸ τῆς Ἀλίκης. Καίτοι θρασὺς καὶ ἀπότομος συνήθως ὁ Κάρολος, συνεστέλλετο, πολὺ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς νεανίδος ταύτης, ἥτις τὸν ἀντιόνη ἦτο πάντῃ ἀδιάφορος διὰ τὸν ἐπισκέπτην, τὸν ὁποῖον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρετήρει ἀτενῶς, ὅπως ἀναγνώσῃ τί εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του.

Ὁ τελευταῖος οὗτος διὰ φωνῆς λίαν συνεσταλμένης ἐζήτησε πληροφορίας παρὰ τῆς νεανίδος περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας τῆς.

— Ἐχω κάλλισια, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ ἐγγόνη τοῦ γηραιοῦ κόμητος ἐπιθυμοῦσα ν' ἀφίση τὸν ἐπισκέπτην νὰ ὀμιλῆ.

[Ἐπιταὶ συνέχεια].

Π. Σ.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Διήγημα Περαικόν

[Τέλος]

Β'

Ὀλίγας ἡμέρας βραδύτερον, ὁ νέος ζωγράφος εὐρίσκετο εἰς τὸ κίόσκιον, τὸ ὁποῖον ἐχρεώσται εἰς τὴν μεγαλοδωρίαν τοῦ Σουλτάνου καὶ στηρίζων τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ἀφινε τὸ βλέμμα του βυθιζόμενον ὑπὸ τὰς κατασκίους τοῦ παραδείσου δενδροστοιχίας. Ἐρέμβαζεν...

Ὁ Γεώργιος ἦτο συγκεκινημένος.

Αἱ μετὰ τῆς Κιαμιλέ σχέσεις του ἐβάδιζον ταχέως καὶ κατ' εὐχὴν. Ἐκείνη μόλις ἦτο κυρία ἐαυτῆς, ὁ δὲ νέος ζωγράφος, χάρις εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἀλκενδῆ, νέας ἐκάστοτε συνέθετεν ἀνθοδέσμας, δι' ὧν ἐξέφραζεν ὅλον τὸν ἔρωτα, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἠσθάνετο κυριευθεὶς.

Ἀρκετὰ ἄνθη ἐξώδευεν.

Ἐν τούτοις, διὰ νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, ὁ Γεώργιος ἤθελε δυσκολευθῆ πολὺ νὰ ἐξηγήσῃ τί συνέβαινεν ἐν ἑαυτῷ, καὶ ποῖον αἶσθημα τὸν ὤθει πρὸς τὴν Κιαμιλέ.

Ἦτο ἔρωτος; ἢ μόνον εὐγενὲς συμφέρον, τὸ ὁποῖον τῷ ἐνέπνεεν ἡ νεότης καὶ τὸ κάλλος τῆς; Καὶ ὁ ἴδιος τὸ ἠγνόει.

Ἡ Κιαμιλέ ἦτο δεκαεπταετής· ἦτο ὑψηλή, εὐστροφος, οἱ δὲ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον γλυκεῖαν διαύγειαν, διεγείρουσαν καὶ ὄνειρα καὶ ἐπιθυμίας συγχρόνως.

Περιπλέον, ὁ Γεώργιος κατεῖχε κάλλιστα τὴν τέχνην τοῦ φυσιογνώμονος, καὶ ἡ ἀπλουστερά ἐξέτασις ἤρκεσε νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἡ νεαρὰ κόρη ἐφύλαττεν εἰσέτι τὴν φυσικὴν τῆς ἀγνότητα.

Τὰ πάντα λοιπὸν συνέτεινον πρὸς αὐξήσιν τοῦ ἔρωτός του. Ποτὲ δὲν εἶδε νέαν τόσον ὠραίαν, καὶ πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του ἤθελε λογισθῆ εὐτυχὴς νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ὑμεναίου καὶ νὰ τὴν ὀνομάσῃ σύζυγόν του.

Καὶ ὅμως ὁ Γεώργιος εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἠσθάνετο τοὺς ἀφάτους ἐκείνους κλονισμούς, οἵτινες εἰς ὅλους τοὺς τόπους εἶνε τὰ ἱερὰ συμπτώματα τοῦ ἔρωτος. Ἐμεινε πλησίον τῆς σχεδὸν ψυχρῆς, καὶ δὲν ἠσθάνετο ἢ τὴν ἀνάγκην τοῦ προστατεύειν καὶ ὑπερασπιζέσθαι, ὅπερ εὐρίσκεται εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας παντὸς γενναιοψύχου ἀνδρός.

Ἄλλ' ἡ φιλαυτία ἐπραξεν ὅ,τι ὁ ἀληθὴς ἔρωτος ἐδίστασεν ἴσως νὰ πράξῃ. Ὁ νέος ζωγράφος περιεπλέχθη ἀνοήτως εἰς

ἐπιχείρησιν, εἰς τὴν ἀφρευτοὶ κίνδυνοι τὸν περιέμενον, καὶ ἤδη ἤθελε προτιμῆσαι νὰ φονεῖται μᾶλλον, ἢ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ ἐν βῆμα.

Τὸ Σελὰμ ἠκολούθησε τὸν φυσικὸν καὶ τακτικὸν δρόμον του. Τὴν πρωίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Κιαμιλέ ἔδωκεν εἰς τὸν ζωγράφον ἀνθοδέσμη, ἧς τὰ ἄνθη τῷ ἠγγελλον ὀριστικὴν καὶ γενναίαν ἀπόφασιν· νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ χαρέμιον καὶ νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν ἔρωτα καὶ τὴν τιμιότητά του.

Ὅταν τοιαύτη πρόσκλησις γίνεται εἰς ἄνδρα νέον, πᾶς δισταγμὸς εἶνε πλέον ἀδύνατος. Ὅθεν ὁ Γεώργιος διέθεσε τὰ πάντα πρὸς φυγὴν ταχείαν καὶ κρυφίαν, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐσπέρα ἐπλησίαζεν, ἐπέριμενε μετ' ἀγωνίας τὴν διὰ τὴν δραπέτευσιν ὀρισθεῖσαν ὥραν.

Ὁ Ἀλκενδῆς ἔμελλε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κινδυνώδη ταύτην ἐπιχείρησιν. Οὗτος δὲ δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπιστρέψει.

Ὁ Γεώργιος λοιπὸν ἐρέμβαζε, καὶ τὸ βλέμμα του ἐβυθιζετο ἀπληστον εἰς τὰ πράσινα καὶ σκιερὰ βῆθη τοῦ παραδείσου.

Ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἀνήσυχον, ὅχι διότι ἐφοβεῖτο. Εἰς τὰς περιηγήσεις αὐτοῦ, πλέον ἢ ἀπαξ ἠψήφισεν ἀτάραχος τὸν κίνδυνον, καὶ πολλὰκις ἀντιμετώπισε τὸν θάνατον χωρὶς νὰ ὠχραῖσθ. Ἄλλ' εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐσκέπτετο μετὰ τινος δέους περὶ τῶν ἀπειλούντων τὴν ἐρωμένην του κινδύνων, ἐὰν ἡ φυγὴ τῶν ἀνεκαλύπτετο, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατενόει ὅτι ἦτο ἀνίσχυρος νὰ τὴν προστατεύσῃ.

Νόμοι αὐστηροί, τιμωρία φοβερά, θάνατος εἰς ἀμφοτέρους. Νὰ ἀποθάνῃ τις δεκαεπταετής, νέα, ὠραία, γελόεσσα· καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα μέλλει νὰ ἐμπιστευθῆ τὴν χεῖρά τῆς εἰς τὴν τοῦ συζύγου!

Ὁ Γεώργιος ἐφρικίασεν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἶδε φῶτά τινα διὰ μέσου τῶν δενδροστοιχιῶν τοῦ παραδείσου. Φύλακες ἔτρεχον τῆ δε κάκεισε ἐν σπουδῇ· παντοῦ ἐβάσιλευεν ἀήθης τις κίνησις.

Ἐκτακτὸν τι ἄρα γε συνέβαινεν ἐν ταῖς ἀνακτόροις; Ἡ ἦτο μᾶλλον ἀλλοφροσύνη τις ἐκ τῶν φόβων καὶ τοῦ δέους προερχομένη; Μὴ ἐξελάμβανεν ὡς πραγματικὰ τὰ φάσματα τῶν φόβων του; Κατ' ἀρχὰς δὲν ἤξευρε τί νὰ σκεφθῆ καὶ ἐζήτησε ν' ἀπατήσῃ ἑαυτόν. Τόσην εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῶν ὄσων ἔβλεπε καὶ ἠκούεν. . . Εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅτι τὰ πρὸς φυγὴν τῶν μέτρα ἐλήφθησαν καλῶς καὶ τὸ μυστικὸν ἐφυλάχθη· ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ μάθῃ ὁ σουλτάνος τὰ σχέδιά του. Ἄλλ' ἡ κίνησις, ἣν παρετήρησεν, ἠῦξανε βαθμηδὸν καὶ δὲν τῷ ἔμενε πλέον καμμία ἀμφιβολία. Ψυχρὸς ἰδρῶς περιεχύθη καθ' ὅλον τὸ σῶμά του, ἡ καρδία του ἤρχισε νὰ πάλῃ σφοδρῶς, καὶ ἐρρίφθη κατάκοπος ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου.

Ὁ σουλτάνος εἰσήρχετο τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ κίόσκιον, συνοδευόμενος ὑπὸ πολυαριθμοῦ συνοδίας.

Ὁ Γεώργιος εἶχε προδοθῆ, τοῦτο ἦτο βέβαιον, ἀλλὰ τίς τὸν ἐπρόδωκεν;

Ὁ Ἀλκενδῆς ἴσως ἡ καρδιά του συνεσπίχθη. Ἦτο ἀφοσιωμένος εἰς τὸν νέον Πέρσην· εἶχεν ἀνκαλύψει εἰς αὐτὸν ἀπειρα πλεονεκτήματα· δὲν ἠδύνατο λοιπὸν νὰ τῷ προσάψῃ τοιοῦτον δόλον καὶ ἀτιμίαν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ροκνεδδίν, εἰσελθόντος εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Γεωργίου, ἦτο ζοφερόν, ὀργὴ δὲ ὑπόκωφος ἐκόχλαζεν εἰς τὸ στήθος του. Κατηυθύνθη πρὸς τὸν ζωγράφον.

Οὗτος ἠγέρθη, προσπαθὼν νὰ φωνῇ ἀτάραχος, ἀλλ' ἀκράτητος φόβος τὸν κατέλαβε καὶ ἐφρικία συλλογιζόμενος τὴν ἀτυχῆ Κιαιμιλέ.

— Φίλε μου, εἶπε τέλος ὁ σουλτάνος μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀγωνιώδους σιωπῆς, εἶμαι εὐτυχῆς ὅτι σὲ εὕρισκω ἐδῶ, διότι μοὶ συμβαίνει κάτι τι μεγίστης σπουδαιότητος.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ἐκεῖνος, προσποιούμενος βαθεῖαν ἐκπλήξιν.

Ἀμρότεροι ἐκάθισαν.

— Ἡ ζωὴ ἐνός σουλτάνου σπείρεται ἀπὸ ἀκάνθας καὶ τριβόλους, εἶπεν ὁ Ροκνεδδίν μετὰ φωνῆς διαπεραστικῆς. Ἐπίστευον ὅτι ἔδωκα μέχρι σήμερον εἰς τὸν λαόν μου τὸ παράδειγμα τῆς φρονήσεως, ἀλλ' ἠπατήθη σκληρῶς σήμερον ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀνακτόροις μου.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος, ὅστις ἠῤῥαξε τὰς ἐρωτήσεις του, διὰ νὰ ἀποστρέψῃ τὴν ἐπ' αὐτοῦ προσοχὴν τοῦ σουλτάνου.

Ἄλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐφαίνετο προσέχων πολὺ εἰς αὐτόν.

— Τί τρέχει . . . εἶπεν. Ἐντρέπομαι νὰ τὸ εἶπω. Ἀκουσον, φίλε μου, καὶ κρίνε ὁ ἴδιος. Ὑπῆρχεν εἰς τὰ ἀνάκτορα νέα τις γυνή, ὀνομαζομένη Κιαιμιλέ . . .

— Κιαιμιλέ! . . . ἐπιθύρῃσεν ὁ ζωγράφος.

— Τὴν γνωρίζεις;

— ὦ, ἐξήκολούθησατε.

— Ἡ νέα αὕτη ἦτο, λέγουσιν, ἐξαισίας καλλονῆς· ἀλλ' ἐγώ, πιστὸς εἰς τὰ αὐστηρὰ ἦθη μου, ἐσεβάσθην μέχρι τοῦ νῦν τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν σεμνότητά της. Εἶνε νέα δεκαεπταετής, ὤφειλε λοιπὸν, πλειότερον πάσης ἄλλης, νὰ σεβασθῇ ἑαυτὴν διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν διαγωγὴν μου. Καὶ ἐν τούτοις . . .

— Ἐν τούτοις;

— Μὲ ἠπάτησεν.

— Εἶνε δυνατόν;

Ὁ Ροκνεδδίν ἀνεστέναξε.

— Φαίνεται, εἶπεν, ὅτι μ' ὄλην τὴν ἀθωότητά της, ἡ Κιαιμιλέ ἔμαθε τὴν τέχνην τοῦ νὰ κάμνῃ ἀνθοδέσμας.

— Ἀνθοδέσμας . . . ἐπιθύρῃσεν ὁ Γεώργιος.

— Ναὶ, φίλε μου. ὦ, ἀγνοεῖς σὺ πόσον ἠξέουρον νὰ ὠφελῶνται αἱ νεανίδες ἐκ τῶν ἀνθέων τοῦ τόπου τούτου. Δὲν γνωρίζεις τὰ ἦθη καὶ τὰς συνθηκὰς τῆς Ἀνατολῆς; ἄλλως δέ, ἤθελες ἐπίσης τὰς γνωρίζεις, ἐὰν ἡ εὐθύτης καὶ ἡ τιμιότης σου μετεχειρίζοντο παρόμοια μέσα.

Ὁ Γεώργιος ἐδάγκασε τὰ χεῖλη καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀναμφιβόλως . . . ἀναμφιβόλως, εἶπε μετ' ἀμνηχανίας· ἀλλ' ἡ Κιαιμιλέ, ἡ νέα αὕτη . . .

— Τί;

— Τί τῇ συνέβη;

— Προητοιμάσθη διὰ νὰ φύγῃ τὴν νύκτα ταύτην ἐκ τῆς Ἰσπαχάν.

— Μόνη;

— Ὅχι.

— Ὁ δὲ συνένοχος αὐτῆς;

— Τὸν γνωρίζεις.

— Ἐγώ;

— Ὄνομάζεται Ἀλκενδῆς!

— Ἀλκενδῆς!

Ὁ Γεώργιος ἔβαλε φωνὴν φόβου καὶ ἀνεπήδησεν εἰς τὰ ὀπίσω.

— Ἀλκενδῆς! . . . ἐπανελάβεν ἐκπληκτος. Ἐπειτα δέ, ὡς εἰ νέα τις ἰδέα διέβη τὸ πνεῦμά του,

— Ἄ, Μεγαλειότατε, ἐπρόσθεσε ζωηρῶς, ἀπατάσαι, εἶμαι βέβαιος. Γνωρίζω τὸν Ἀλκεδῆν εἶνε ἀνάξιος τοιαύτης πράξεως, ἐγγυῶμαι αἱ κατ' αὐτοῦ ὑποψίαι σου δὲν εἶνε βάσιμοι. Οὐδεὶς πλέον ἐμοῦ εἶνε πεπεισμένος περὶ τῆς ἀθωότητός του καὶ ἐγγυῶμαι.

Ὁ Ροκνεδδίν ὑψωσε τοὺς ὤμους μειδιῶν.

— Τὴν νύκτα ταύτην θὰ κοπῇ ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀλκενδῆ σου, εἶπε σοβαρῶς.

— Ἄλλ' ὅποιον λοιπὸν ἐγκλημα ἔπραξες;

— Συνελήφθη εἰς τὴν βορείαν πύλην ἀποπειρώμενος νὰ φύγῃ μετὰ τῆς Κιαιμιλέ.

— Αὐτός;

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Μετὰ τῆς Κιαιμιλέ;

— Ἀμφιβόλλεις;

Ὁ Γεώργιος ἦτο λίαν ἀνήσυχος καὶ ἠγνόει τί νὰ εἴπῃ. Δὲν ἔδύνατο ν' ἀποφασίσῃ, ὥστε ν' ἀφήσῃ τιμωρούμενον ἕνα ἀθῶον ἀντ' αὐτοῦ· ἤξευρεν ὅτι οὐδεὶς πλὴν αὐτοῦ ἦτο ἔνοχος, καὶ εἰκοσάκις ἡ ὁμολογία τοῦ πταισμάτος του ἦτο ἐγγὺς νὰ διαφύγῃ τῶν χειλέων του. Τέλος, δὲν ἐκρατήθη πλέον καὶ ἐρρίφθη εὐτόλμως εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ροκνεδδίν.

— Τί κάμνεις; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἐπικαλοῦμαι τὸ ἔλεός σας, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Τί ἐννοεῖς λέγων ταῦτα;

— Θέλω νὰ εἶπω, ὡ φῶς τῆς Ἀνατολῆς, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐνταῦθα ἢ εἰς μόνος ἔνοχος, καὶ ὁ ἔνοχος οὗτος εἶμαι ἐγώ.

— Παραφρονεῖς, φίλε μου;

— Ὅχι, δὲν θέλω νὰ δεχθῶ τὴν γενναίαν θυσίαν τοῦ Ἀλκενδῆ, καὶ θὰ ὑποστῶ ὁ ἴδιος τὴν ποινήν, τῆς ὁποίας εἶμαι ἄξιος.

Ὁ Γεώργιος εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἠγέρθη καὶ διηγήθη εἰς τὸν Ροκνεδδίν τὰ διατρέξαντα καὶ τὰς πρώτας συνεντεύξεις του μετὰ τῆς Κιαιμιλέ, καὶ τὰς ἀνταλλαχθείσας ἀνθοδέσμας, ὅλα ἐν γένει, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ περιφυγῆς σχεδιά του.

Ὁ Ροκνεδδίν ἤκουε μετὰ βαθείας σιωπῆς. Πολλάκις ὁ νέος ζωγράφος τὸν εἶδε μειδιῶντα εἰρωνικῶς καὶ ἀνυψοῦντα τοὺς ὤμους. Ὅτε δὲ ἐτελείωσε τὴν διήγησίν

του, ὁ σουλτάνος ἔλαβε τὰς χεῖρας του μετ' ἀγαθότητος καὶ τὸν ἐκάθισε πλησίον του.

— Υἱέ μου, τῷ εἶπεν, ὁ Ἀλκενδῆς οὐτως εἶνε ὁ ἀπιστότερος τῶν οἰκετῶν· ἤδη τὸν γνωρίζω κατ' ὀλοκληρίαν. Ἡ Κιαιμιλέ καὶ αὐτὸς συνεννοοῦντο ἀπατῶντές σε.

Ὁ Γεώργιος ἐμειδίασε δυσπιστῶν· ἡ φιλαυτία του ἐξανίστατο κατὰ τοῦ στοχασμοῦ ὅτι ἠπατήθη παρὰ τοῦ δούλου του.

— Πίστευσόν μοι, ἐξηκολούθησεν ὁ Σουλτάνος. Ὁ Ἀλκενδῆς ἠγάπα τὴν νέαν ταύτην πρὶν ἢ τὴν φέρωσιν ἐδῶ· ἤθελε δὲ νὰ τὴν νυμφευθῇ. Τὴν ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ἰσπαχάν. Ἐτριγύρνα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας περὶ τὰ ἀνάκτορα καὶ δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου, ἢ ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ νὰ τὴν πλησιάσῃ εὐκολώτερον καὶ ν' ἀνταποκρίνεται μετ' αὐτῆς. Βλέπεις δὲ ὅτι ἐπέτυχεν. Ἐκεῖνος συνέθετε τὰς ἀνθοδέσμας, τὰς ὁποίας ἔφερες σὺ εἰς τὴν Κιαιμιλέ, καὶ ὁ ἔρωσ, τὸν ὅποιον ἡ νέα αὕτη σοὶ ἐδείκνυεν, ἀπηυθύνετο εἰς ἐκεῖνον . . . Ἐννοεῖς;

— Καλλίστα . . . ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, θέλων νὰ ἔχῃ ὑποχείριον τὸν Ἀλκενδῆν.

— Ὑπῆρξας παίγνιον αὐτῶν.

— Τὸ φοβοῦμαι . . .

— Ἄλλ' εὐλογητὸς ὁ Θεός· ἡ πανουργία των ἀνεκαλύφθη· οἱ δύο ἔνοχοι εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου καὶ δύναμαι νὰ ἐκδικηθῶ.

— Διὰ τίνος μέσου;

— Μὲ τρόπον ἀπλούστατον.

— Ποῖον;

— Δίδων σοὶ τὴν Κιαιμιλέ, τὴν ὁποίαν ἤθελε ν' ἀναρπάσῃ ἐκεῖνος.

— Τὴν Κιαιμιλέ!

— Δὲν σοὶ ἀρέσκει;

— Ἀπ' ἐναντίας.

— Λοιπὸν θὰ δοθῶσιν αἱ ἀναγκαῖαι διαταγαὶ καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἡ Κιαιμιλέ θὰ εἶνε ἰδική σου.

Ὁ Ροκνεδδίν ἐσφιγξε καὶ πάλιν τὰς χεῖρας τοῦ ζωγράφου καὶ ἀπεμακρύνθη, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν φυλάκων του, ὑποσχθεὶς καὶ τελευταίαν φορὰν νὰ πέμψῃ εἰς τὸν Γεώργιον τὸν Ἀλκενδῆν καὶ τὴν Κιαιμιλέ, ὅπως ὁ ἴδιος ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης των.

Ὁ Γεώργιος τὸν εἶδεν ἀπερχόμενον μετὰ πολλῆς ταραχῆς.

Δὲν ἐμερίμνησε περὶ τῆς Κιαιμιλέ, διότι δὲν τὴν ἠγάπα, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν εἶχεν ἐπιθυμήσει. Καὶ ὅμως ἡ διαγωγὴ της τὸν ἐπλήγωσε καιρῶς· ἠσθάνετο ἑαυτὸν προσβληθέντα· ἐπομένως ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ Κιαιμιλέ εἰσήγετο εἰς τὸ κιόσκιον.

Ἡ νύξ εἶχε προχωρήσει πολὺ. Ὁ Γεώργιος ἦτο μόνος, ἢ δὲ νεανὶς ἐπροχώρησε τρέμουσα. Ὅσφ ἀπειρος καὶ ἂν ἦτο, δὲν ἠγνόει ὅμως ὅτι ἦτο εἰς τὴν διάκρισιν ἐκεῖνου, τὸν ὅποιον προσέβαλεν. Ἐγνωρίζον ἐπίσης τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων, καὶ ἔδύνατο νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ Ἀλκενδῆς κατεδικάσθη ἤδη. Ἐπροχώρησε λοιπὸν

πρὸς τὸν Γεώργιον ὠχρά, τρέμουσα, συγκεχυμένη, χαμηλωσα τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, χωρὶς μάλιστα νὰ ζητήσῃ νὰ θέλῃ ἐκεῖνον, ὅστις ἐδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ διαθέσῃ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν της, περιμένουσα τὸν θάνατον ὡς τὸ μόνον μέσον, δι' οὗ ἐδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην θέσιν.

Βλέπων αὐτὴν εἰς τὴν δύσκολον ταύτην θέσιν, ὁ Γεώργιος ἐταράχθη. "Ἦθελε νὰ γείνη σκληρός, καὶ ἐν τούτοις ἡ συγκίνησις τῆς νεανίδος τὸν κατέβαλλεν. "Ἔλαβε τὰς χεῖράς της μετ' ἀγαθότητος καὶ τὴν ἔφερεν ἐπὶ τινος *sofa*, ὅπου καὶ τὴν ἐκάθησε.

— Κιχαμιλέ, τῇ εἶπε μετὰ τρεμούσης φωνῆς, ὑπῆρξες πολὺ ἀσύνητος, καὶ ἴσως ἐπίσης πολὺ σκληρά...

— Ἐγὼ! εἶπεν ἡ νεανίς.

— Βεβαίως... φίλη μου, ἐξηκολούθησεν ὁ ζωγράφος, ὁ ἔρωσις εἶνε κίσημα ἐπὶ τοῦ, μετὰ τὸ ὅποσον δὲν πρέπει τις ποτὲ νὰ παίζῃ... ἀγνοεῖς τοῦτο;... Δὲν με ἠγάπας, καὶ ἐν τούτοις τὰ βλέμματά σου, οἱ τρόποι σου, ὅλα, ὡς καὶ αὐταὶ αἱ ἀνοδοδέσμαι, τὰς ὁποίας μοι ἔδιδες, με ἔκαμον νὰ πιστεύσω εἰς τὸν ἔρωτά σου... "Α! τοῦτο εἶνε δυσάρεστον, Κιχαμιλέ.

"Ἐπειδὴ δὲ ἡ νεανίς εἰσώπα, ὁ Γεώργιος ἐξηκολούθησε :

— Καὶ ἐὰν ἐν τούτοις σὲ ἠγάπων, ἐὰν συνεμεριζόμεν τὸν ἔρωτα, τὸν ὅποσον ἐφαινεσο δοκιμάζουσα, ἐὰν ἐγκατελειπόμεν εὐπίστως εἰς τὴν ἐλπίδα ἀδυνατου τινὸς εὐτυχίας, δὲν ἤθελον εἶσθαι σήμεραν ὁ δυστυχέστερος τῶν θνητῶν; "Ἦθελες ἐξυπνίσει ἐν ἐμοὶ ἐπιθυμίας, τὰς ὁποίας δὲν ἤθελες δυνηθῆναι νὰ εὐχαριστήσῃς; ἤθελες ρίψει πικρὰν θλίψιν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, μεταβάλλουσα εἰς ἀπελπισίαν ὅλας τὰς ἐσθῆς αὐτῆς ἐμπνεύσεις... Κιχαμιλέ, Κιχαμιλέ, ὑπῆρξας πολὺ σκληρά.

"Ὁ Γεώργιος ἐπρόφερε τούς τελευταίους τούτους λόγους μετὰ γλυκὺν ἐπιπλήξεως τόνον ἢ δὲ νεανίς ἠσθάνθη διανοιγομένην ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν αὐτῆς εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ τὰς τύψεις τοῦ συνειδέτου, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα αὐτοῦ.

— Συγγνώμην, συγγνώμην, τῷ εἶπε κλαίουσα. Εἶχον ἄδικον... Σὲ ἠπάτησα... Τὸν Ἀλκενδὴν μόνον ἠγάπων... Δὲν ἐσκέφθην παρὰ περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ τὸν ἐπανιδώ... Ἐὰν ἤξευρες... ἠγαπώμεθα ἀπὸ πολλοῦ. Πτωχὴν κόρην μ' ἐξέλεξε διὰ σύζυγόν του. Συγγνώμην ὁ οὐρανὸς μ' ἐτιμώρησεν ἤδη σκληρῶς διότι, ἰδοὺ ἐγὼ ἤδη εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, καὶ ἐκεῖνος, τὸν ὅποσον ἠγάπων, ἔπαυσε τοῦ νὰ ζῆ... "Ω Θεέ μου! εἶμαι πολὺ δυστυχής!

Δαλοῦσα οὕτως, ἐσφιγγεν ἡ τάλαινα τὰς χεῖρας τοῦ νέου ζωγράφου μεταξὺ τῶν ἰδικῶν της, καὶ δὲν ἐζήτηε πλέον νὰ κρῦψῃ μῆτε τὰ δάκρυα, μῆτε τὴν συγκίνησιν αὐτῆς.

"Ὁ Γεώργιος τὴν ἤγειρε μετὰ τρυφερότητος.

— Ἐγέρθητι, Κιχαμιλέ, τῇ εἶπε, καὶ μὴ ἀπελπίζου ἄλλως τε δέ, τρομάζεις ἀ-

δίκως, διότι τὰ πάντα ἀκόμη δύναται νὰ διορθωθῶσι.

— Τί λέγεις; εἶπεν ἐκείνη, μειδιῶσα ἐν μέσῳ τῶν τόσων δακρύων της.

— Ὁ σουλτάνος ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ τῶν δύο τὰς τύχας.

— "Ω! Θεέ μου!

— Τρέμεις;

— "Α, ὄχι δι' ἐμέ.

— Καὶ ἔχεις δίκαιον, Κιχαμιλέ εἰς τὸν Ἀλκενδὴν ἀξίζει ἐν μάθημα.

— Μετὰ ἀγάπῃς τόσον! ἐπιθύρησεν ἡ νεανίς.

— Εἶνε τοῦτο δικαιολογία;

— Δι' ἐμέ ἐτόλμησε τὰ πάντα.

— Ἀλλὰ τὸν ἀγαπᾶς ἐπίσης;

— "Ω, περισσώτερον τῆς ζωῆς μου.

— Ἐλοιπόν, εἶπεν ὁ Γεώργιος, προσπαθῶν νὰ νικήσῃ τὰ πολεμοῦντα τὴν ἀπόφασίν του πολλὰ καὶ ἀντίθετα αἰσθήματα, ἐμπιστεύθητι εἰς ἐμέ, φίλη μου. Μὴ γένοιτο ν' ἀποσπᾶσω ἐγὼ διὰ τῆς βίας ὅ, τι ἤθελον νὰ χρεωσθῶ εἰς τὸν ἔρωτα. Μὴ φοβοῦ εἰς μίαν στιγμὴν θὰ ἦμαί πλησίον τοῦ Ροκνεδδίν, καὶ ἐλπίζω νὰ σοὶ φέρω αὐτὸς ἐγὼ εὐτυχὴ τινα ἀπάντησιν.

"Ἐκείνη τὸν νύχαριστησε μετὰ ταράχῃς, οὗτος δὲ ἔδραμεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ σουλτάνου. Δὲν εἶχε πλέον τὸν παραμικρὸν δισταγμόν. Λησμονῶν τὴν τραυματισθεῖσαν φιλαυτίαν του, ἤθελε νὰ σώσῃ τὴν Κιχαμιλέ καὶ ν' ἀποδώσῃ αὐτὴν εἰς τὸν ἔραστόν της. Ἡ τοιαύτη γενναιότης ἦτο σύμφωνος μετὰ τὸν ἱπποτικὸν χαρακτήρα του, καὶ διὰ τοῦτο συνηγόρησε μετὰ ζήλου ὑπὲρ τῶν δύο ἐραστῶν, ἅμα ἐμφανισθεὶς ἐνώπιον τοῦ σουλτάνου.

"Ὁ Ροκνεδδίν ἐπέμεινε ἀρνούμενος. Δὲν ἐνόει πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐγκαταλίπη ὁ Γεώργιος γυναῖκα τόσον ὡραίαν καὶ θελξικάρδιον. Τοῦτο ἐφαινετο ἡρώϊσμός εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, μετὰ τὴν διαγωγὴν μάλιστα τοῦ Ἀλκενδῆ. Αἱ ὕβρεις ἐν Περσίᾳ δὲν λησμονοῦνται τόσον εὐκολα, καὶ ὁ σουλτάνος ἐφαινετο καθ' ὑπερβολὴν ὀργισμένος κατὰ τοῦ Ἀλκενδῆ.

"Ἐν τούτοις, εἰς σουλτάνος, ὅστις κούχεται ἐπὶ σφροσύνην καὶ συνέσει, δὲν ὑπολείπεται ἄλλου ὡς πρὸς τὴν γενναιοψυχίαν. Ὁ Ροκνεδδίν ἠθέλησε νὰ κάμῃ τοῦλάχιστον πασίδηλον, ὅτι ἔχει τὴν ψυχὴν τόσον εὐγενῆ, ὅσον καὶ εἰς ἀπλοῦς ζωγράφος, καὶ οὕτως ἐσυγχώρησεν ἐπὶ τέλους τοὺς δύο ἐραστὰς.

"Ἡ Κιχαμιλέ καὶ ὁ Ἀλκενδῆς ἀνεχώρησαν εὐτυχῆς καὶ μεθύσκοντες ἐξ ἔρωτος καὶ εὐγνωμοσύνης. Ὁ δὲ Γεώργιος ἐπανάλαβε μετὰ πλειότερον ζήλου τὸ ἔργον του.

"Ἐπὶ τέσσαρα σχεδὸν ἔτη ἐπράξθη, καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ὀλίγον χρονικὸν διάστημα. "Ἀλλ' ὁ Γεώργιος δὲν ἔπραξε τίποτε ἄλλο;

"Ἡ ἱστορία δὲν τὸ λέγει ἀκριβῶς... Ἡ Κιχαμιλέ δὲν ἦτο ἡ μόνη ὡραία γυνή, ἥτις περιεκλείετο εἰς τὸ σεράγιον ἕως εἰς τὸν Ἀλκενδῆν, ὁ νέος ζωγράφος ἐγνωρίζεν ἤδη τὴν τέχνην τοῦ νὰ συνθέτῃ ἀνοδοδέσμας.

Δὲν γνωρίζομεν τι πλειότερον.

Κακὸν νὰ πάθῃ πού κακοβάλλῃ!

ΤΕΛΟΣ

Τὰ κατωτέρω νεώτερα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, εἰσθεῖρα ταχυδρομικῶν τελευτῶν ὑπὸ τὰς κατωτέρω τιμὰς.— Ἐπίσης ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὅποσονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις καὶ συνοδεύεται μετὰ τὸ ἀντίτιμον τοῦ παραγγελλομένου βιβλίου.

Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμῶν, κατὰ μετάφρασιν Κλεοθύτου Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἑλμά, ἦτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλοῦ Βέρν, μετ' 23 εἰκόνας δρ. 5.50 — Ἡ Τιμωρία Βαλεντινῆς Σαβράν δρ. 2.50 — Εἰς Χερσὼν ἐντὸς τῶν Πολικῶν Πάγων, ὑπὸ Ἰουλοῦ Βέρν, δρ. 1.10 — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσὼν δὲ Τεράιλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἀμαξία Ἀριθμός 43, ὑπὸ Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 4.10 — Ἐξ ὁμογγήσεως ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιστῆρας δρ. 1.10 — Ἡ Νέα Ἑλληνίς, ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Ἀυτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 4.10 — Ἀρρικὴ, ἡ πέντε ἐν ἀεροστασίᾳ ἐβδομάδες, ὑπὸ Ἰουλοῦ Βέρν, μετ' εἰκόνας δρ. 3.20 — Ἡ Κλεανθῆ, διήγημα Γ. Π. Ὑπερίδου δρ. 1.10 — Ἡ Μοσχολογία τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 2.20 — Τὰ Δράματα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κοινωνικῶν μυθιστορημάτων Κ. Ρουσσουλίου δρ. 5.50 — Ἡ Κόμητρα Πιζυλίνα δρ. 6.50 — Ἱστορία δύο Μελλονόμενων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνι (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστοφύρου Σαμαρτζήδου (ἐκδοσις Β') δρ. 4.20 — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 1.70 — Ἡ Ἀροσώλις, ὑπὸ Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τὸ Ἄκρον τοῦ Ὄτις, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρεικούρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἔργα ἐνὸς Κακοεργήματος δρ. 2.70 — Κλειοπάτρα δρ. 2.70 — Ἡ Σόκια δρ. 2.20 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνας δρ. 1.70 — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμητ (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παῖδι τοῦ Προσπετίου, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — Ἡ Μικροῦλα, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνας δρ. 3.30 — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγούμη δρ. 7.50 — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ. 4.50 — Ἡ Ἀθήστραχος Γυνὴ δρ. 4.50 — Ἡ Κόρη μετὰ 3 μεσορῶματα, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 1.70 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 4.30 — Μετὰ εἰκόνας ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφύλακων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἐρωτος (ἐκδοσις Β') δρ. 1.70 — Οἱ Νατσαῖοι, ὑπὸ Σατωβριάν, μετάφρασις Κ. Ι. Δραγούμη δρ. 3.70 — Χαρικλῆς, εἰκόνας ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ ἐθῶν, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετάφρασις Α. Σταυρίδου δρ. 2.20 — Τὸ Ὑπόγειον, ἢ αἱ Δύο Ἀδελαΐδαι, ἠθικὸν διήγημα δρ. 4.30 — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλιόνης καὶ ἡ Προηγήμενη Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — Ἡ Μαλίνα δρ. 1.60 — Δὸν Κιγώτης, μετάφρασις Ι. Ἰσθ. Σουλίσση, μετὰ 13 εἰκονογραφῶν δρ. 5.30 — Αἱ Τραγῶδαί τῶν Παρισίων, ὑπὸ Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 9) δρ. 11 — Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἐρως, ὑπὸ Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεύματα Ἐνὸς Δυστυχούς, ἦτοι Βίος τῶν Νῶτον Τέκνων, μυθιστορία ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ἐνέου (τόμοι 4) δρ. 16 — Ὁ Παῖς τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — Ὁ Πόλεμος τῶν Γωνναϊκῶν δρ. 2.20 — Νανά, ὑπὸ Αἰμυλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Τὰ Ἐγκλήματα καὶ τὰ ὄργια τῶν Παπῶν (τόμοι 2) μετάφρασις ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ δρ. 4.40 — Ὁ Ἀσκάνιος, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 7.30 — Διηγήματα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουζῆ (τόμοι 2) δρ. 6.40 — Ἡ Μνηστὴ τοῦ Ἀμερμαρ, ὑπὸ Οὐάλτερ Σκῶττ δρ. 3.70 — Αἱ Ρωσίδαις Παρθέναι, ἢ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Ρέντζης, ὁ τελευταῖος τῶν Ρωμαίων δημάρχων, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ν. Δραγούμη δρ. 3.30 — Βαλεντινῆ, ὑπὸ Γεωργίου Σίνδης μετάφρασις Ἀγγέλου Βλάχου δρ. 4.30 — Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης, ὑπὸ Βικτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις Γ. Α. Σκαλίδου δρ. 4.30 — Ἡ Γυνὴ μετὰ τὸ Βελοῦδιον Περιδέραιον, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 2.70 — Τὸ Φρούριον Σωμῶν δρ. 2.70.